

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JIMENEZ, ABBY

Noaptea în care ne-am cunoscut / Abby Jimenez ; trad. din
lb. engleză de Alexandru Botea. - București : Bookzone, 2026

ISBN 978-630-305-742-2

I. Botea, Alexandru (trad.)

821.111

Redactor: **Ana-Maria Niculae**

Grafician copertă: **Teodora Savu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE NIGHT WE MET

Copyright © 2026 by Abby Jimenez

Cover art by Sarah Congdon

Cover copyright © 2026 by Hachette Book Group, Inc.

All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată

sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

ABBY JIMENEZ

NOAPTEA ÎN CARE NE-AM CUNOSCUȚ

Traducere din limba engleză de Alexandru Botea

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

CHRIS

MI-A SUNAT TELEFONUL. Era cinci și un sfert dimineța. *Mike*. Eram pe jumătate adormit când am răspuns.

— Ce vrei?

— Frățică, am nevoie de o favoare.

Am mârâit în barbă.

— Ce anume?

— Vreau să le duci pe Larissa și pe maică-sa la spital.

Am strâns din ochi în bezna din cameră. Prietenul meu avea o mulțime de calități. Era loial până în pânzele albe. Și-ar fi dat și cămașa de pe el pentru tine. Era amuzant, generos și protector cu oamenii pe care îi avea la suflet. Dar era și genul care te sună la cea mai nepotrivită oră din noapte cu o rugămintă care începe de fiecare dată cu „Am nevoie de o favoare”.

— I-am zis că le duc eu. Mașina ei e în service, iar a maică-sii e manuală și Larissa nu știe s-o conducă. Azi se operează.

M-am întins pe spate.

— Și tu *de ce* nu poți?

— Am dat-o în bară, frate. Aseară am băut ca spartul. Am o mahnureală de zile mari. Cred că încă sunt beat.

— Mike, e ziua mea liberă. Sunt mort de somn.

— Știu. Dar n-are cine să le ducă. Jesse a plecat cu Becca în Wakan pentru aniversarea lor. Xavier e în oraș, dar nu răspunde. Am întrebat-o până și pe mama.

— Nici măcar n-o cunosc pe Larissa, am spus, strângându-mi puntea nasului. Am văzut-o o singură dată.

— Te rog, frate! La ora asta n-o să găsească pe nimeni.

— Mama ei nu poate să conducă? La întoarcere să ia un taxi.

— Și să lase mașina acolo? Și Larissa să rămână singură cât maică-sa e în sala de operație? Nu mă pune să te rog în genunchi. Chiar am nevoie de asta. Te rog!

M-am holbat la tavan pe întuneric. *La naiba!* Am dat pătura laoparte.

— De ce-ai băut atât, dacă știai c-ai treabă dimineață?

Am aprins veioza și am strâns din ochi din cauza luminii.

— M-a luat valul. Uite, mă revanșez. Îți spāl mașina, fac orice. Mi-a luat șase săptămâni s-o conving pe fata asta să ieșim la o cafea. S-ar putea să nu mai vorbească deloc cu mine dacă o las baltă. Îmi place mult de ea, nu pot s-o dau în bară.

Am tras un hanorac pe mine.

— Îmi rămâi dator vândut. Nu glumesc.

A oftat ușurat.

— Și nu-i spune că sunt mahmur, bine? O să-i zic că am o migrenă.

— Cum vrei. Trimite-mi adresa.

Am închis, apoi am rămas în mijlocul camerei câteva clipe, prea iritat ca să mă mișc. Toată nebunia asta m-ar fi enervat chiar și într-una din zilele mele bune. Iar

eu nu mai avusesem o zi bună de ceva timp. Tot ce voiam era să dorm și să fiu lăsat în pace. Mai ales să fiu lăsat în pace. Prietenii mei insistau să mă scoată din casă cât mai des posibil – și, obiectiv vorbind, apreciam asta, pentru că încercau să mă ajute. Dar situația asta era tipică pentru Mike. Și cu cine naiba ieșise el să bea? Dacă prietenii noștri ar fi ieșit aseară în oraș, Dumnezeu mi-e martor că m-ar fi răpit și m-ar fi băgat în portbagaj ca să mă alătur lor.

M-am târât până în baie să mă aranjez. Douăzeci de minute mai târziu, am oprit în fața unei clădiri mici, într-un cartier nu tocmai grozav. Complexul de apartamente Windsor Castle.

Locul ăsta era orice, numai castel nu. Apartamentele aveau gratii la ferestre. Aleile erau crăpate și umflate, iar pe trotuar, ceva mai în față, zăcea o saltea pătată lângă un televizor cu antene stricat. Am parcat mașina și, înainte să cobor, m-am pregătit mental pentru interacțiunea umană care mă aștepta. Abia răsărea soarele. Lua-l-ar dracu' pe Mike!

Am făcut tot posibilul să nu-mi las starea de spirit să mi se citească pe față și am bătut la ușa apartamentului 104. După câteva secunde, a deschis Larissa. Avea un hanorac gri, era nemachiată. Își prinsese părul blond într-o coadă, la spate, iar ochii ei albaștri erau injectați de oboseală. Lucra ca ospătăriță la Donna's, cafeneaua mamei lui Mike. O mai văzusem acolo de câteva ori, dar nu mă servise niciodată.

De fapt, ne întâlniserăm o singură dată, în urmă cu două luni, pentru vreo cinci minute. După un concert la care fusesem practic obligat să merg. Ea era desculță și avea nevoie de cineva care s-o ducă acasă. A avut de ales între mine și Mike. L-a ales pe Mike. Frumusețea ei m-a lovit din plin. Mă lovise și atunci, în seara concertului. Și pe Mike, de asemenea.

A căscat ochii surprinsă.

— Unde e Mike?

— Nu ți-a spus? am întrebat.

— Nu...

Bineînțeles c-a uitat s-o anunțe.

— Mike are o migrenă, am spus. M-a rugat pe mine să vă duc. Sunt Chris. Ne-am întâlnit în seara aia.

— Îmi amintesc..., a spus cu o oarecare reținere în glas.

Și-a mușcat buza, apoi a aruncat o privire peste umăr înainte să se uite din nou la mine.

— Îmi pare rău! a spus în șoaptă. Pot să chem un taxi.

— Eram treaz, am mințit-o eu. Oricum n-aveam nimic de făcut azi, am mințit-o din nou. Mi-ar face plăcere să vă ajut. Pe bune.

Din spatele ei a apărut o femeie de vârstă mijlocie, cu o căciulă pe cap. S-a oprit de cum m-a văzut.

— Ah! Unde e Mike, dragă?

I-am zâmbit peste umărul Larisei.

— Mike nu se simte bine. Eu sunt Chris, prietenul lui.

— Chris, ea e mama mea, Nancy, a spus Larissa, părând în continuare nesigură de ceea ce se întâmplă.

— Îmi pare bine să vă cunosc!

Am întins mâna spre geanta pe care o ținea Nancy.

— Dați-mi voie s-o car eu.

— Uau, ce gentleman! a spus ea, oferindu-mi geanta și căutând cu privirea aprobarea fiicei.

Amândouă păreau că plânseseră. Nu știam ce fel de operație urma să facă Nancy. Nu era treaba mea, așa că nu aveam de gând să întreb, dar era clar că pentru ele în dimineața asta avea loc ceva foarte personal și

avuseseră încredere în Mike să le ducă la spital, iar el trimisese un străin în locul lui. Nici măcar nu sunase să le anunțe – probabil pentru că era leșinat. Eram foarte nervos pe el.

— Mergem? am întrebat.

Larissa a încuviințat din cap.

— Da. Mulțumesc.

Au mers după mine până la mașină. Am pus geanta lui Nancy în portbagaj și le-am deschis portiera. Larissa a insistat ca mama ei să stea pe scaunul din față. Mirosea a țigări.

Drumul până la Royaume Northwestern Hospital a durat vreo douăzeci de minute. Mă gândeam că va fi o călătorie relativ liniștită, dar Nancy s-a întors în scaun să se uite la Larissa.

— Știi, Domnul dă cele mai grele bătălii celor mai puternici războinici.

— Mamă, termină! a spus Larissa.

Nancy s-a întors la loc. Apoi s-a uitat la mine.

— De cât timp îl cunoști pe Mike?

— De douăzeci și cinci de ani, am spus, intrând pe autostradă.

— Larissa, n-ai spus că erau mai mulți în noaptea în care v-ați cunoscut? Când ați fost la concert? a întrebat Nancy peste umăr.

Pentru că Larissa a tăcut, am răspuns eu.

— Eram patru, am zis. Xavier și Jesse sunt ceilalți doi.

— Sunteți toți așa arătoși?

Mai că m-am înecat.

— Mamă!

— Ce? a spus Nancy, întorcându-se spre fiica ei. E arătos. Trebuie să stăm aici ca și cum n-am observa?

M-a trecut o fierbințeală pe gât. Larissa era în spatele meu, așa că n-o vedeam în oglindă, dar îi simțeam privirea nemulțumită asupra mamei.

— Ia spune, ai o iubită? m-a întrebat Nancy cu un zâmbet pișicher.

— Aăă, nu, momentan nu.

— De ce nu?

— Mamă..., a avertizat-o să se oprească Larissa.

Nancy a oftat teatral, ca și cum de pe banchetă Larissa îi strica distracția.

— Pur și simplu am luat o pauză de la întâlniri, am spus, schimbând banda.

— Hm!

Și-a mirosit mâneca puloverului.

— Miroase a supă. Larissa, iar gătești fără să pornești hota? Toate hainele mele miros a ceapă.

Nu simțeam mirosul de supă. Ci pe cel de fum de țigară.

— N-am gătit nimic cu hota oprită, mamă.

Și-a mirosit mâneca din nou.

— Dacă eu miros, și tu miroși a supă. Ia miroase-ți hanoracul.

Niciun răspuns de pe banchetă. Nu știu cum se face, dar am intuit că Larissa e gata să plângă.

— Vă plac podcasturile? am întrebat, schimbând subiectul.

— Uneori..., a zis Nancy.

— Asta o să vă placă, am spus, pornind radioul.

Am pus un serial de comedie pe care-l ascultam uneori pe drum spre farmacie și am dat volumul suficient de tare cât să nu mai poată vorbi cu Larissa. Din fericire, a funcționat. Când am ajuns la urgențe, Nancy a coborât

pur și simplu din mașină, iar Larissa a băgat capul pe portiera deschisă.

— Mulțumesc.

— O să parchez mașina și vin după voi, am spus.

— Nu e nevoie.

— Mike mi-a cerut să rămân cu tine...

— Sunt bine. Chiar sunt. Mulțumesc mult. Mă întorc cu un taxi dacă e nevoie.

Apoi a închis ușa înainte să apuc să insist și și-a condus mama către ușile automate. Am stat un minut pe loc și am privit-o cum se îndepărtează, de parcă s-ar putea răzgândi. Dar nu s-a întors. Știam c-ar trebui să fiu ușurat că mi-am recăpătat ziua liberă, dar nu eram. Mike fusese categoric că nu vrea s-o lase singură. Nu mi se părea corect să plec.

Mă bătea gândul să parchez și să intru, dar am renunțat, în caz că nu-și dorea compania mea. Nu o cunoșteam suficient de bine, nu voiam să-mi impun prezența. Am băgat în viteză și, chiar înainte să intru pe stradă, mi-am dat seama că Nancy își uitase geanta în portbagaj. Nu aveam numărul Larissei ca să-i dau mesaj să ne-ntâlnim în fața spitalului.

Nu aveam de ales. Am parcat și am intrat în spital.

DE CUM AU DUS-O PE MAMA în sala de operații, am izbucnit din nou în plâns. Plânsesem aproape toată noaptea, dar și în dimineața asta. Și mama la fel.

Tata îmi folosise CNP-ul ca să deschidă credite pe numele meu. Am aflat asta când statul mi-a reținut banii pe care mă așteptam să-i primesc din rambursarea taxelor anuale și pe care urma să-i folosesc ca să-mi repar mașina. Ieri promisem mailul.

Mama nu lucra și abia reușeam să plătim chiria. Habar n-aveam cum o să acoperim facturile medicale, iar acum nu mai știam nici măcar cum o să-mi scot mașina din service. Nu-mi permiteam să-mi iau zile libere de la muncă. Trăiam de la un salariu la altul și-mi luam tot felul de joburi ca să cumpăr mâncare.

Aseară am făcut pe bona până la miezul nopții pentru vecina de deasupra, pentru douăzeci de dolari în plus. L-am culcat pe puști la ora nouă și apoi am adormit pe canapea, după care m-a trezit trăgându-mă de o pleoapă ca să-mi spună că i-a pierit somnul și a făcut un desen cu mine – pe peretele din camera lui, cu trusa de machiaj a mamei. Am început să râd, pentru că a fost o situație atât de neamuzantă, încât devenise amuzantă.

M-am simțit foarte prost pentru mizeria pe care o făcuse, că nici nu i-am mai luat banii.

Mi-am tras picioarele la piept pe scaunul gri din sala de așteptare și mi-am sprijinit fruntea de genunchi. Nu voiam să fiu singură la spital. Voiam să fiu acasă. Voiam să-mi pun chiloții ăia jerpeliți de bunicuță pe care îi port de obicei când sunt terminată psihic, să-mi dau jos sutienul, să mă bag în pat și să dorm până trece totul. Voiam să comand mâncarea pe care nu mi-o permiteam, doar ca să înfulec ceva fără să fiu nevoită să gătesc. Și, mai mult decât orice, voiam ca altcineva să se ocupe de toate. Efortul mental de a face până și strictul necesar ajunsese să fie mult mai mult decât puteam duce în momentul ăsta. Și, pentru că nu era oricum îndeajuns de rău, după spusele mamei, probabil miroseam și a supă.

M-a bușit plânsul și mai tare. Plângeam încet, cu capul pe genunchi, recunoscătoare că, într-un fel, aveam toată sala de așteptare numai pentru mine și puteam boci în liniște, când cineva și-a dres glasul. Brusc, am ridicat capul. Chris stătea în pragul ușii, ținând geanta mamei în mână.

Azi-dimineață, când l-am văzut pe el în locul lui Mike, a fost cât pe ce să cedez nervos. Nu-mi plăcea să cer ajutorul, făcusem deja un efort considerabil ca să-l rog pe Mike să mă ajute. Iar el îl trimisese pe Chris în locul lui. Abia reușeam să procesez ce se întâmpla. Mă simțeam îngrozitor că un tip care abia mă cunoștea a trebuit să se trezească atât de devreme ca să facă asta pentru mine. M-a stânjenit accesul logoreic al mamei din mașină, eram supărată că Mike ne transformase într-o povară pentru altcineva și nu înțelegeam de ce nu mă anunțase dinainte și îl trimisese pe Chris pe nepusă masă.

Îmi plăcea Mike. Era amuzant și mă făcea să uit de probleme. Și, după lunile astea istovitoare pentru mine, avusesem nevoie de el mai mult decât îmi dădusem seama.

Dar, după tot ce se întâmplase în dimineața asta, începeam să mă întreb dacă ar trebui sau nu să mai ies cu el.

Probabil că nu era corect să gândesc așa. Mike avea o migrenă. Poate că tot ce a putut să facă a fost să-l sune pe Chris și să-l convingă să vină în locul lui. Poate că acum se zvârcolea de durere și îi era imposibil să se uite la ecranul telefonului. Dar ceva tot nu se lega, iar eu eram mult prea epuizată emoțional și psihic ca să analizez situația. Abia am mâncat aseară, tremuram din cauza glicemiei scăzute, mă durea capul de la cofeină și cel mai probabil nu gândeam rațional, dar primul meu impuls când am văzut că nu Mike venise să ne ducă cu mașina a fost să pun punct relației, pentru că nu mai aveam răbdare cu oameni pe care nu mă puteam baza.

Chris s-a uitat la mine câteva secunde. Apoi a luat un pumn de șervețele de pe măsuta de cafea, a traversat sala de așteptare și s-a așezat lângă mine.

— Ia aici.

Mi-a pus șervețelele în mâini.

— Mersi.

Mi-am șters nasul.

— Ești bine? m-a întrebat pe un ton blând.

Am încuviințat din cap, uitându-mă în poală la mâinile mele. N-a mai spus nimic și, după câteva clipe în care am zăbovit așa, m-am uitat la el. Stătea acolo și mă studia. Chiar părea îngrijorat. Avea niște ochi căprui foarte frumoși. Mi s-a părut ciudat că nu-i observasem în seara în care ne-am cunoscut. Poate că lumina nu fusese bună. Sau poate că eu nu stătusem atât de aproape de el. Sau poate că nu-mi dădusem seama cât de blânzi erau ochii lui și tocmai de asta îmi păreau acum așa frumoși.

— Nancy și-a uitat geanta în portbagaj, a spus el.

— Știu.

Mi-am tras nasul.

— Nu aveam numărul tău să te sun. Mike nu-mi răspunde la mesaje.

— Migrena asta!

— Mda, știu.

Am tras aer în piept, tremurând ușor.

— Mersi. Acum poți să pleci acasă. O să fiu bine.

— Nu.

Mi-a luat câteva secunde să înțeleg ce a spus.

— Cum adică?

— Nu, a zis din nou. Rămân aici.

S-a uitat în ochii mei. Am râs un pic și m-a scos complet din starea de disperare.

— Dar dacă nu vreau să rămân? am întrebat.

— Nu contează. M-am înhămat la carul cu boi și trag până la capăt. Nu poți să scapi de mine. Nu mi-ai pus tu hamul, nu ești stăpâna mea.

Am pufnit amuzată.

— Ai apucat să mănânci ceva? a întrebat el.

Am clătinat din cap.

— Nu.

— De ce nu mergem să luăm micul-dejun? Fac cinste.

— Eu... nu știu dacă ar trebui să plec...

— Operația durează cel puțin o oră, a spus el.

— De unde știi? Nici măcar nu știi de ce se operează. Asta dacă nu cumva ți-a spus Mike.

— Nu mi-a spus. Dar, cu toată pregătirea și recuperarea de după, nicio operație nu durează mai puțin de o oră. Spitalul are un sistem de notificări prin mesaje text. Sunt sigur că te au în baza de date. E o cafenea peste drum. Dacă primești mesaj, în cinci minute suntem înapoi.

A așteptat răspunsul meu.

— Mi-e foame, dar nu cred că pot să mănc, am spus.

— Am putea să mergem să stăm pe o canapea și să evaluăm pâinea din meniu.

— Să evaluăm pâinea..., am spus încet.

— Mda. E și brutărie. Putem să comandăm mai multe tipuri de pâine și să le mâncăm. Să le dăm note de la unu la zece. Pâinea ajută mereu când te doare stomacul.

S-a uitat la mine, adoptând o mină serioasă. Am expirat lung.

— Bine. Dar trebuie să verific meniul. Sunt alergică la nuci.

— Ah. Bine. Mă ocup eu.

Apoi, fără să mai spună nimic, a scos telefonul și a format un număr. Nu știu de ce, dar m-a făcut să-mi vină să plâng din nou. Poate pentru că eram epuizată și până și sarcina asta aparent banală de a mă asigura că mâncarea din restaurant e o opțiune sigură pentru mine mi se părea copleșitoare în momentul ăla. L-am privit cum sună.

— Alergie la arahide sau la toate nucile? a întrebat, ducând telefonul la ureche.

— La toate.

A încuviințat din cap.

— Bună ziua! a spus. Voiam să vă întreb dacă folosiți nuci în meniu. Aș veni cu cineva care are alergie la nuci. Sigur? Puteți să mai verificați o dată? Întrebați bucătarul. În regulă.

A îndepărtat telefonul de gură.

— M-au pus în așteptare. S-au dus să întrebe bucătarul. Alergia e severă?

— Da, am spus.

— Ai Benadryl la tine?

— Da.

— Unde ți-e EpiPen-ul?

— În geantă?

— Dă-mi-l să-l văd.

M-am holbat la el.

— Vrei să-mi vezi EpiPen-ul.

— Da.

— Bine...

L-am scos și i l-am dat. Și-a pus telefonul între umăr și ureche și s-a uitat la data de expirare, apoi la culoarea lichidului dinăuntru. A mulțumit și mi l-a dat înapoi.

— A trecut inspecția? am întrebat, ușor amuzată.

— Sunt farmacist. Schimbările bruște de temperatură din Minnesota le pot afecta calitatea. Țsta arată bine.

Cum încă mă uitam la el, s-a strâmbat la mine.

— Mi s-a spus să am grijă de tine și să te scot la masă, a spus. Vreau să mă asigur că medicamentele care ți-ar putea salva viața nu sunt expirate.

Înainte s-apuc să spun ceva, persoana cu care vorbise mai devreme a reluat convorbirea telefonică.

— Deloc? a spus în telefon. Nici Nutella, nici unt de arahide, nici făină de migdale? Perfect. În regulă, venim imediat.

A închis.

— Nu au nuci.

A dat din cap peste umăr.

— Hai! Mergem să-ți luăm o cafea.